

Familierechtbank Antwerpen (afd. Antwerpen), 6 februari 2019

17/695/B

Huwelijk – erkenning – artikel 27 WIPR – artikel 21 WIPR – openbare orde – artikel 146bis oud BW – schijnhuwelijk

Mariage – reconnaissance – article 27 CODIP – article 21 CODIP – ordre public – article 146bis C.civ. – mariage simulé

Inzake:

Gezien voorgaand verzoekschrift op 2 maart 2017 aangeboden door meester P. Janssens, advocaat, kantoor houdende te 2060 Antwerpen, Duboisstraat 43, voor en namens:

de heer **A. D.**,

geboren op [...] te [...] (Ghana), van Ghanese nationaliteit, verblijvende te [...] Antwerpen, [...], doch woonstkeuze doende bij zijn raadsman meester P. Janssens, kantoor houdende te 2060 Antwerpen, Duboisstraat 43,

en

mevrouw **A. V. S.**,

geboren op [...] te [...] (Ghana), van Belgische nationaliteit, wonende te [...] Antwerpen, [...].

1. Procedure

De rechtbank heeft onder meer kennis genomen van:

- het verzoekschrift dd. 2 maart 2017,
- het schriftelijk advies van de heer E. De Bock, substituut procureur des Konings, dd. 25 juli 2017,
- de stukken.

Het verzoek werd toegelicht in raadkamer op 9 januari 2019 door verzoekers, bijgestaan door een beëdigd tolk de heer Raf Vanorbeek, en meester J. Naulaerts loco meester P. Janssens, hun raadsman.

De heer Steven Vandromme, eerste substituut van de procureur des Konings, heeft op grond van een positieve woonstcontrole dd. 11 november 2018 en de uitleg van verzoekers ter zitting het aanvankelijk negatief schriftelijke advies van het openbaar ministerie genuanceerd. Er werd gerepliceerd.

2. Verzoek:

Het verzoekschrift beoogt de erkenning van het huwelijk, afgesloten tussen verzoekers in Ghana op 6 juli 2015.

De ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen, district Antwerpen, heeft op 2 februari 2017 beslist dit huwelijk niet te erkennen.

Verzoekers hebben bij toepassing van artikelen 27 en 23 WIPR beroep ingesteld tegen deze beslissing.

3. Beoordeling:

Ingevolge artikel 27 §1 WIPR wordt een buitenlandse akte - waaronder een buitenlandse akte van burgerlijke stand - in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure, indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld volgens het recht van het land waarin de akte werd opgemaakt en de grondvoorwaarden overeenkomstig het toepasselijke recht werden nageleefd, mede rekening houdend met art. 21 (de openbare orde-exceptie) en art. 18 (wetsontduiking) WIPR.

Volgens artikel 18 WIPR, dat betrekking heeft op de wetsontduiking, wordt voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken - zoals in alle aangelegenheden betreffende het personeel statuut - geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.

Artikel 21 WIPR bepaalt dat de toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen recht geweigerd wordt, voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wat de huwelijks toestemming betreft, werd bij art. 12 van de Wet van 4 mei 1999 (*B.S.* 1 juli 1999) een artikel 146bis in het Belgisch Burgerlijk Wetboek ingevoegd, dat een materiële IPR-norm inhoudt ten aanzien van huwelijken waarbij een vreemdeling betrokken is.

Art. 146bis bepaalt: "Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde."

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het

huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde en geeft aanleiding tot de toepassing van art. 21 WIPR.

Het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel door het huwelijk volstaat evenwel op zichzelf niet om te besluiten tot de nietigheid van het huwelijk. Uit een geheel van omstandigheden moet ook blijken dat minstens één van de echtgenoten niet de intentie had een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen.

De geldigheid als plechtige overeenkomst van een reeds afgesloten huwelijk dient te worden beoordeeld op het tijdstip van de huwelijksafsluiting.

Het behoort aan de weigerende instantie om haar argumenten, dat verzoekers zich schuldig zouden hebben gemaakt aan wetsontduiking of dat het huwelijk van verzoekers enkel zou gericht zijn op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel, met objectieve gegevens te staven.

In deze zaak gaf het openbaar ministerie op de zitting van 9 januari 2019 te kennen, gelet op een positieve woonstcontrole dd. 11 november 2018 en de uitleg van verzoekers ter zitting dat sinds zijn eerder advies niet langer eenduidig blijkt dat het huwelijk er enkel toe zou moeten dienen om verzoeker aan verblijfsrecht in België te helpen, minstens dat daar twijfel over bestaat.

De voorgebrachte gegevens volstaan naar het oordeel van de rechtbank inderdaad niet om er met zekerheid te kunnen uit afleiden dat het huwelijk van verzoekers enkel zou gericht zijn op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel. De rechtbank heeft aan den lijve moeten ondervinden dat het zeer moeilijk is om te vragen tot verzoekers te laten doordringen, wat de vermeende tegenstrijdigheden en onwetendheden in het dossier toch wel kan verklaren, er minstens twijfels rond laat bestaan. Intussen blijken zij toch al meer dan drie jaar samen te zijn, wat op zich toch een duurzame levensgemeenschap aannemelijk maakt. Kortom, de twijfels overheersen in dit dossier en moeten verzoekers ten goede komen.

Rekening houdend met het geheel van de dossiergegevensstaat niet met voldoende zekerheid vast dat verzoekers ten tijde van de huwelijksluiting louter verblijfsrechtelijke voordelen beoogden te bekomen voor verzoeker en geen duurzame levensgemeenschap voor ogen hadden.

Bijgevolg acht de rechtbank het verzoek tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte gegrond.

**OM DEZE REDENEN
DE RECHTBANK,**

Stelt vast dat de wet op het taalgebruik in gerechtszaken is nageleefd.

Alle verdere en strijdige middelen verwerpend.

Verklaart het verzoek toelaatbaar en gegrond in volgende mate:

- zegt voor recht dat de huwelijksakte van verzoekers, opgemaakt in Ghana op 6 juli 2015, voldoet aan de voorwaarden tot erkenning ervan conform artikel 27 §1 WIPR,
- zegt voor recht dat iedere Belgische overheid, in het bijzonder de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen, district Antwerpen, deze huwelijksakte dient te erkennen.

Legt de kosten ten laste van verzoekers.

Dit vonnis werd uitgesproken op zes februari tweeduizend negentien in raadkamer van de Kamer AF2, die samengesteld was uit:

H. Smeyers, rechter

C. Lemmens, griffier

S. Vandromme, eerste substituut-procureur des Konings